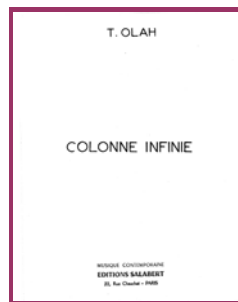

COLUMNNA INFINITĂ (prima piesă a ciclului Brâncuși) (1962)

„Bei Tiberiu Olah werden allmähliche Übergänge und bewusste Asymmetrien zum Prinzip eines durchkomponierten musikalischen Verlauf. Er hat sich von der «Columnna infinita» des Bildhauers Constantin Brâncuși zu einem einsätzigen Orchesterstück inspirieren lassen, das denselben Titel trägt. Unvorhersehbare Änderungen der Richtung, der Farben, der Bewegungsformen bestimmen das Geschehen und geben ihm unmittelbare Eindruckskraft (Ulrich Dibelius, *Die Welt*, 15.10.1965) „*La Tiberiu Olah obișnuitele tranziții și asimetrile conștiente devin principii ale unui proces muzical dezvoltător. El s-a lăsat inspirat de «Coloana infinită» a sculptorului Constantin Brâncuși în piesa simfonică omonimă. Imprevizibile schimbări ale direcției, ale culorii, ale formelor de mișcare atestă devenirea și îi conferă forță nemijlocită de expresie*” (trad. Luminița Graur - în Laura Manolache, *Pe teme de creație*, interviu cu Tiberiu Olah, revista *Muzica*, III/1991)

“*La Colonne infinie* de Tiberiu Olah, c’est un Stockhausen de bonne cuvée, avec une pointe supplémentaire de tendresse et de fantaisie, de ferveur aussi, ce qui n’est pas pour me déplaire.” (A. Goléa - *Avant la ronde des festivals*, Musica-Disque, octobre 1965).

“les deux oeuvres les plus originales dont j’ai eu connaissance sont d’abord *Arcade* d’Aurel Stroe ... et surtout *Columnna infinita* de Tiberiu Olah, inspirée par une sculpture gigantesque de Brancusi, musique éclatée, tissée avec le silence, empreinté d’une sorte de puissant mystère sauvage et contemplatif.” (J. Lonchamp - *Au pays d’Enesco*, Le Monde, 16.II.1968)

“A l’audition l’oeuvre d’OLAH saisit par la juxtaposition de volumes sonores dont les contrastes font penser aux extrêmes des ombres et lumières, du noir et blanc, bien plus qu’à une recherche subtile de couleurs; contrastes aussi, violents et dynamiques entre rythmes et durées statiques, telle la vie “s’élançant” vers une contemplation de l’Infini /.../. L’oeuvre a été très applaudie tout comme “Aparitions” pour grand orchestre du Ligeti.” (M.-T. Leser - *A l’O.R.T.F. Un concert de “musique de notre temps”*, Le Nouvel Alsacien, Samedi, 8.II.1969)

In *Moderne Musik (1945-1965)*, hat U. Dibelius *Columnna infinita* als hochrepräsentativ für das Jahr 1962 geschätzt (S. 358), “das durch seine asymmetrischen Verhältnisse für Spannung und Spontaneität sorgt” (S. 299)

Tiberiu Olah, "par son oeuvre pour orchestre *La Colonne sans fin*, dédiée au sculpteur Brancusi, est peut-être le plus remarquable parmi les représentants de la jeune école roumaine." (A. Goléa - *Romanian Composers - The World of Music*, vol. XII, no.3/1970, Quarterly Journal of the International Music Council (UNESCO))

"une oeuvre symphonique qui est un chef-d'oeuvre, *la Colonne infinie*... Olah est avant tout un "homme-orchestre", si j'ose dire: constamment, la pâte sonore a l'air d'éclater, de vouloir aller plus loin que les seules cordes auxquelles elle doit, ici, se plier" (Antoine Goléa - *La jeune école roumaine*, Carrefour, 15.VII.1970)

"Românul Tiberiu Olah a prezentat "Columna infinită", o lucrare scrisă pentru orchestră mare în memoria lui Brâncuși, bazată - după cum ne asigură programul de sală - pe o construcție matematică: pe serii numerice. Dar spre deosebire de diferitele piese seriale, care pleacă de la o bază concepută în mod asemănător, aici nu e vorba numai de un desen grafic muzical, plăcut pentru urechi, ci de o expresivitate vădit accentuată." (Die Welt, nr. 83, 10.IV.1967. Walter Bachauer - *Muzica contemporană la Berlin*)

„Was den Hörer bei der ersten Begegnung mit dem Stück fasziniert, sind die Klangwerte, die bewegten Mischungen, die der Orchesterpalette abgewonnen werden. Farbige flirrende Klänge der vielfältig geteilten Streicher werden auf- und abgebaut, Klavier, Glocken und Triangel kombiniert, Holzbläser-Intervalle, Mikrostrukturen, eingefügt, Schlagzeugsalven und grelle Blechstöße kommen zur Entladung. Ein ständiges Flukturieren des Klanges, das, für das Ohr von großem Reiz, für wohl bemessene Dauer des Stückes (neun Minuten) fesselt. Der anwesende Komponist konnte starken Beifall für sich buchen" (Sybille Malke, în *Der Tagesspiegel*, 8.04.1987, citată în Laura Manolache, *Pe teme de creație*, interviu cu Tiberiu Olah, revista *Muzica*, III/1991)

„Ceea ce fascinează ascultătorul de la primul contact cu piesa sunt culorile timbrale, combinațiile în mișcare câștigate de paleta orchestrală. Sunetele colorate, fluente ale coardelor multiplu divizate sunt construite și destrămate, pianul se combină cu clopotele și trianțul, se intercalează cu intervalele și microstructurile suflătorilor de lemn, la care se adaugă salvele percuției și atacurile alamei. Se descătușează o constantă fluctuație a sonorității, de mare atracție pentru ureche, pentru o bună proporționare a timpului piesei (nouă minute). Compozitorul fiind de față, a primit ovații" (Sybille Malke, citată în Laura Manolache, *Pe teme de creație*, interviu cu Tiberiu Olah, revista *Muzica*, III/1991 - fragm. - trad. L. Graur)

„Țâșnirea „coloanei de sunete” ce se înalță în fața auditorilor are o impetuoasă impresiune, sclipirile sonore care se ivesc și pier, alternarea unei mișcări agitate și a unor sunete prelungi, susținute, ne dau parcă senzația complexă a izbucnirii spre înălțimi monumentale, unită cu sentimentul recules al celui ce îl contemplă. Forța creatoare pare a irumpe, vulcanică, proiectându-se, totodată, în spațiu și timp. Acumularea sonoră uriașă ce culminează spre sfârșitul piesei și apoi stingerea muzicii într-un murmur diafan sugerează foarte plastic aspirația spre infinit, „nesfârșirea” urmărită de sculptor și intuită cu fină sensibilitate de compozitor.” (Alfred Hoffman - *Prime audiții românești*, în *România Liberă*, București, 12.III.1965.)

„Am găsit în noua lucrare (scrisă între 1961-1963) valorificate plenar cele mai bune calități remarcate în lucrări anterioare: incisivitate, dinamism debordant, simț deosebit al culorii orchestrale, ritmică uneori halucinantă și, în sfârșit, o reală cantitate de talent prezentă manifest.” (Costin Miereanu - *Prime audiții*, în *Viața studențească*, București, 29.V.1965)